

GRALSSVÅKTARNAS BUDSKAP

N:o 8

December 1972

Årgång 3

INNEHÅLL:

Julen står för dörren
Ur Våra Mästares Liv och Lära
berättat av Gulli Bergvall
Att rätt förvalta sitt pund
Det är nu vi ska börja verka
Den epok som nu är vår
Gralen och Människan
De andliga Samfundens Mål
Tunga vårar av Gulli Bergvall

Tidskrift i stencilmform från
GRALSSVÅKTARNAS SAMFUND,
Möregatan 8, 1 tr.ned
Stockholm

tel. 08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:
tel. 031/16 47 82

Samtliga artiklar är, när
annat ej angives, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under vår- och höstterminerna. Prenumerationspris Kr.12:- pr år. Beställes hos Gralssvåktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma, där även enstaka ex.av tidningen kan erhållas Pris Kr.1:50

JULEN STÅR FÖR DÖRREN

Ett år rinner snabbt förbi. När julen nalkas känner vi en särskild maning att tänka över. Vad har vi lärt av det gångna? Om vi varit uppmärksamma åskådare till utvecklingen finner vi att vi inhämtat en hel del. Människan vaknar alltmer till självakttagelse, kritiken mot egna gärningar har slagit ned över henne, och det har varit skönt att erfara att var och en av oss bär skulden till det som sker i världen. Vårt tänkande sätter spår i allt mänskligt tänkande, våra handlingar påverkar deras, som bär större del av det slutgiltiga skeendet ansvarsmässigt på sitt samvete än vi gör.

Vi reagerar mot miljöförstörelsen, men vet samtidigt att det är vi som köper och brukar den kosmetika, som ger anledning till giftutsläppen, vi sitter i de bilar, som spyr ut gifter, så må vi ta ansvaret på oss. Alla vill få fram en bättring i förhållandet, den kan komma till stånd när vi känner detta ansvar.

Det är inga tvivel om saken, vi kommer att rena vår luft, våra vattendrag och hela miljön. Men vi får ha tålamod. Allt omskapas inte på en gång. Men när den dagen randas då det vi utarbetat tagit gestalt och våra drömmar förverkligats, då kan vi glädja oss och säga att vi likt den förlorade sonen återvänt till fadershemmet.

Detta kan vi tänka över, när årets största helg går in och vi njuter vilan, som helgdagarna skänker åt de flesta. Vi får längta efter befrielsens dag, tro på den, arbeta på att den ska bli verklighet, men utan otålighet och missmod, i förtröstan att snart en helg ska få njutas då friden lägrar sig över landen och god hälsa är var mans egendom. Fred bröder emellan ska vi se fram emot, en lycklig samlevnad.

Och den dagen är på väg, vi vet det, alla vi som arberar på dess uppnående.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättat och i utdrag återgivet av Gulli Bergvall
(forts.)

Ljuset tonade bort ett ögonblick, och alla de församlade satt alldeles tysta med böjda huvuden. När lokalen åter lystes upp stod de fem besökarna, tre män och två kvinnor, i salen. De var vitklädda och underbart vackra, och milt ljus utstrålade från var och en av dem. De gick sakta fram och intog sina förutbestämda platser vid olika bord. Emils mor satte sig hos amerikanerna, mellan Emil och den amerikanske ledaren. Sedan intogs en enkel men smaklig måltid bestående av grönsaker, bröd, frukt och nötter.

Många tal hölls under kvällen på landets språk. Det gavs instruktioner och anvisningar, som tolkades av Jast för amerikanerna. Emils mor var den sista talaren. Hon använde perfekt engelska, och hennes tal lød:

"Vi använder varje dag krafter, som människorna av den förgängliga uppfattningen skrattar åt. Vi som är privilegierade nog att förstå och använda dessa krafter, gör allt vi kan för att få människorna att fatta, vilka fullkomliga ting de håller borta ur sitt liv på grund av sitt tänkande. Så snart dessa krafter tas om hand eller upptas av människorna, kommer de att bli verkligare och mer levande än de ting människorna nu så förtvivlat klamrar sig fast vid i det förgängliga - de ting de kan se, känna och hantera med hjälp av de begränsade, förgängliga sinnena.

Tänk på att allt det goda i detta rum och de rum ni bor i, såsom ljus och värme och till och med måltiderna, tillkommer genom en av dessa krafter. Ni må kalla dem ljusstrålar eller vad ni vill. Vi ser det hela som en stor universell kraft som, när den tas om hand av människan, kommer att arbeta för henne vida mer effektivt än ånga, elektricitet, olja eller kol. Ändå kallar vi den en av de minsta krafterna.

Denna kraft kommer också att ge människan all den värme hon behöver, alltid och överallt, utan åtgång av något bränsle. Kraften är också helt ljudlös, och den finns till hands i väntan på att människan skall ta kontakt med den och bruka den. Den är vida enklare än ånga och elektricitet.

När människan kan göra detta, kommer hon att finna att alla de krafter och fortskaffningsmedel, som hon tagit i bruk, bara är nödfallsutvägar, vilka hon frambragt i sin förgängliga uppfattning. Hon har bara uppnått vad hon kunde nå med de förgängliga sinnena - ofullkomliga ting. Men om människan kunde se, att allt är av Gud och från Gud, uttryckande sig genom honom, då skulle allt hon utförde vara fullkomligt. Människan som har fri vilja, har valt den svåra vägen, och i stället för att inse sitt sonskap hos Gud och bruka allt vad Gud har, fortsätter hon på den svåra vägen, tills hon drivs att inse att det måste finnas och verkligen finns en bättre väg. Hon kommer att erfara att Guds väg är den enda vägen.

Sedan kommer hon att uttrycka den fullkomning som Gud ser henne uttrycka redan nu.

Förstår ni att ni måste ha ert centrum i Fadern inom er och få allt från Honom - hur all kraft i er natur måste arbeta från det gudomliga jaget. I begynnelsen av allt uttryck är Gud, Fadern, i det inre. Annars skulle inte Gud kunna uttryckas eller frambringas."

Här frågade någon i den amerikanska gruppen, vilken kraft eller verkan våra tankar och ord utövar på vårt liv. Emils mor höll ut handen, och på ett ögonblick låg ett litet föremål i hennes hand. Hon sa:

"Jag släpper ner denna sten i den här skålen med vatten. Ni ser att de vibrationer, som uppstår av att stenen kommer i kontakt med vattnet, utgår från sin mittpunkt i allt vidare ringar, tills de når skålens rand eller vattnets yttersta kant. Där ser det ut som om de förlorade sin kraft och stannade. Vad som verkligen händer är detta: Så snart vibrationerna har nått gränsen för vattnet börjar de vända tillbaka till den punkt där stenen föll ner i vattnet, och de vilar inte förrän de nått detta centrum. Detta motsvarar varje tanke vi tänker eller ord vi talar. Tanken eller ordet sätter i gång vissa vibrationer, som går ut och fortsätter i allt vidare ringar tills de når ut i universum. Sedan återgår de, på samma sätt som de gick ut, till dem som utsände dem. Varje ord och tanke, god eller ond, som vi utsänder återvänder till oss. Detta återvändande är Domens Dag som det talas om i er bibel. 'Varje dag skall vara en domens dag.' Domen skall vara god eller ond, precis så som det utsända ordet eller den utsända tanken är god eller ond. Varje idé (tanke eller ord) blir till ett frö. Denna fröidé sänds ut, planteras i själen (hålls i tanken) och blir till en föreställning, som senare framställs eller uttryckes i fysisk form. Tankar eller idéer av fullkomning frambringar fullkomning, ofullkomliga tankar eller idéer frambringar ofullkomlighet.

Solen och jorden producerar tillsammans, med lika stor villighet, ett mäktigt banjanträd och en den minsta lilla blomma, om ett frö sätts i jorden. På samma sätt besvarar Sjel och Ande människans anrop, och hon får vad hon ber om med ord eller tanke. Det enda som har skilt människan från himlen är den dimma av materiellt tänkande, som hon skapat omkring himlen. Mystikens slöja håller nu sakta på att dras undan, och man finner att det inte finns något mysterium.

De som upprättat de olika kyrkoorganisationerna har funnit det lämpligt att omge det, som är av Gud, med mystik i tro att de då skulle få ett bättre grepp om människorna. Men nu börjar alla inse, att de djupa ting som är av Gud är det verkliga, det enkla i livet. Till vad gagn vore det annars? Alla börjar förstå, att kyrkan endast symboliserar Kristus-medvetandet i människan, mänsklighetens Gudscentrum. De uppfattar idealet i stället för att dyrka den skenbild som byggts upp av förgängligt tänkande.

Se på den stora mängd kätterska organisationer som nu skjuter upp överallt. Fastän de alla ännu är högst olika, kommer de att leda fram till enhet. Har inte allt detta kommit fram för att bringa kyrkorna till den sanna insikten?

Vi som så har fullkomnat våra kroppar att vi kan ta dem med oss vart vi vill, vi har förmånen att se och vistas i vad som kallas Himmelriket. Detta rike kallas också den Sjunde Himlen och anses vara ett mysteriernas mysterium, Detta är återigen det förgängliga tänkandets fel. Det finns inget mysterium. Vi har endast nått en plats i medvetandet, där vi kan ta emot den högsta undervisning, den plats där Jesus är i dag. Det är en plats i medvetandet där vi vet, att vi genom att lägga av det förgängliga kan anta odödlighet, där vi vet att människan är odödlig, syndfri, evig, oföränderlig - sådan som Gud är och som Gud ser människan. En plats där vi känner den verkliga innebörden i Förklaringen, där vi kan samtala med Gud och se Honom ansikte mot ansikte. En plats dit vi vet, att alla kan komma och ta emot och vara sådana som vi är.

Vi vet, att inom kort kommer allas medvetande att höjas till det plan där vi kan tala med dem ansikte mot ansikte. Att vi är osynliga för människorna nu, beror på att vårt medvetande är höjt över det förgängliga medvetandet. Låt oss nu tänka på tre händelser: En av dem tilldrog sig för länge sedan - det är den, som för er innebär Kristusmedvetandets födelse i människan, Jesusbarnets födelse. Sedan kommer den händelse vi kan se nalkas, när människorna tar emot och förverkligar Kristusmedvetandet. Sedan kommer vi till den tredje och sista händelsen, den största av allt det stora och härliga - Kristi återkomst, där vi alla känner och tar emot den inre Kristus och lever och utvecklas i detta medvetande och växer som liljorna på marken. Detta är försoning (ettblivande)."

När Emils mor slutade tala, började den osynliga kören sjunga. Först fylldes rummet med musik, sedan följde ett ögonblicks tystnad, och så kom sången med glada kaskader av musik, där varje takt slutade med en stark klang, som påminde om en väldig klockas mäktiga slag. Detta pågick tills tolvslaget förklingat och de närvarande plötsligt fattade, att det nya året var inne.

Så slutade den amerikanska forskargruppens första år med mästarna.

Forts. i nästa nr.

ATT RÄTT FÖRVALTA SITT PUND

Kristus talar i evangelierna om hur vi rätt ska bruka de medel, som anförtratts åt oss. Han begagnar liknelsen med en man som satts att förvalta en penningssumma. Det finns många sätt att bruka en sådan. Vår tids uppfattning om hur pengar ska användas sammanfaller inte med forna tiders. Vårt socialistiska välfärds-samhälle lär oss att låta dem rulla, eftersom morgondagen ger oss mindre än vad vi får idag för samma summa.

Men så ska vi inte se på saken. Om vi överför till andliga värden det penningen representerar här, det är skaparkraft, förstår man att förvaltandet av det som givits oss är av största vikt. Det är inte en gåva som mister i värde, åldern minskar inte dess kraftverkan. Den äldre människan har hunnit samla rika erfarenheter under ett längre liv, hon har mera av kraft till sitt förfogande än den unga, som står frågande inför livets mångahanda ting.

Den som nått mogen ålder ska veta att leda ungdomen rätt, visa dem vägen med fast men kärleksfull hand. Ungdomen av idag vill inte ledas, nåväl, då får den slippa detta, men otrygghet blir följd. Alltför lösa tyglar kommer lätt förnuftet att skena i väg på farliga färder.

När det gäller rättighet att bestämma över medmänniskan gör den inte skillnad på ung och gammal. Den vill bestämma över sig själv och tar därvid ledningen över de äldre. Dessa måste följa med antingen de vill eller ej. Den unga människan av idag har större säkerhet än forna tiders ungdom, men med detta följer ansvar, som den måste ta på sig, som vill ta ledningen. De måste lära sig förvalta sitt pund rätt. De präktiga pojkar och flickor, som växer upp i dagens samhälle känner den sanningen, dem har vi inte någon anledning bekymra oss över, men det vore gott om vi kunde studera deras livsstil och finna vad de har att lära oss, som vi inte kände till, när vi stod på samma trappsteg på väg ut i livet.

Vi ska nu inte ägna oss åt bildstormarna, dem som vill göra allt annorlunda utan tanke på att det de river ner måste byggas upp och att den saken borde förberedas innan nedrivandet begynner. Vi ska ägna oss åt den allvarligt tänkande ungdomen, som vill något. Psykologi är en vetenskap som omfattas av många bland dem. Att genomtränga själens alla höljen och komma till klarhet om livets funktioner och lotsa sina handlingar genom irrgångar av spekulationer, det är populärt bland dem.

Men vi måste få praktiska resultat av allt parlamenterande. De slutsatser som uppnås är allt annat än enhetliga. Somliga vill pröva sina resurser genom att möta den lidande människan i uländerna, sända medel till dem och så rentvå sig från den samvetensnöd det inger att äga allt det goda som dessa saknar. Det är vällovligt och bör på allt sätt uppmuntras. Andra menar att vi inte når mycket på den vägen, vi må verka själva med våra händer och våra hjärnor. Alltid är det samvetet som dikterar vad som ska göras.

Människorna behöver i våra dagar bistånd och goda råd hur de ska förfara för att klara sig igenom alla hopande svårigheter.

Om alla kunde komma till klarhet i att det finns ett sätt, mer effektivt, att bistå de nödlidande, vore mycket vunnet. På den andliga vägen kan vi nå många fler än vi gör med materiellt arbete. Andens kraft är starkare än den materiella, detta behöver alla lära sig förstå. Med vår tankekraft kan vi hjälpa den lidan-

de mänskligheten, men för att detta ska kunna ske måste sättet att bruka denna kraft inläras. Det sker genom kunskap och den vinnes genom studier, rätt lektyr må väljas, rätt forum där föredrag hålles och undervisning meddelas. Genom särskiljande ska det hästa sökas fram, det mindre värdefulla utgallras, det väsentliga framtvingas.

Människan ska påverkas. Men det är ju så att många anser att var och en ska följa egen inspiration och själv avgöra vad som må anses vara rätt handling. Frågan är då om man i likgiltighet bör hålla sig borta från alla rådslag av fruktan att med sina ord påverka en annan människa. Är det rätt att dra sig undan om vi fått gåvan att se klart genom att vi kommit in i ett fält där olika slag av mottagande äger rum, telepatiskt, genom astralsyn eller genom det inre örats känslighet. Ska detta förkvävas, därför att inte alla ännu öppnats för det nya i tiden? Behöver det ligga tvång i en påverkan, där kärleken dikterar orden? Behöver det vara fel, därför att inte alla känner till det? Om särskiljandets förmåga drivits till högsta kapacitet, behöver det framställda då slås ned av motparten?

Vi håller före att det är att illa förvalta sitt pund, om man tigger när man har goda råd att ge. Är det rätt handling att inte dela med sig av en gåva, om det sker i ödmjukhet? Den som inte vill lyssna, när det som bjudes emanerar från höga makters samarbetsvilja, bör dra sig undan, men en dag får han erfara att han avstått från något värdefullt.

Den som anser att kunskap inte erfordras utan endast kärlek för uppnåendet av andlig förbindelse, han står kvar i det gamla. Han är inte färdig att gå över till nästa skede i utvecklingen, där kraven på de båda, Kärlek-Vishet är lika delat. Den tiden är förbi då vi kan lära våra bröder att allt gives av nåd. Nåden kommer oss till del, när vi är villiga bruka vårt intellekt och med intuitionen fatta vad nåd innebär. Vägen mot stjärnorna går över Kärlek-Vishet och himmelriket når vi när vi är mogna och mogenhet har uppnåtts när vår monad - vårt högsta Jag - är ett med Gudomen, som vi då likaväl som nu får kalla vår Fader.

Vi ska påverka vår medmänniska med kraften i vår vilja, då förvaltar vi våra pund rätt. Hon ska övertalas till logiskt tänkande, i vänskap ska vi möta henne, och ser hon i vårt beteende endast en önskan att dominera, då får hon lämna oss. En dag kanske hon återkommer, och då har hon lärt att vi hade något att erbjuda, som inte härflöt ur egen tillgång utan var oss givet att rätt bruka i ödmjukhet inför givaren.

Vår hierarki behöver oss, det är så mycket vi kan göra som inte de kan, genom våra lägre vibrationer når vi längre ner, skall vi då säga att vi inte duger till uppdraget? De vet bättre än vi vad vi kan göra. De kallar oss inte, om de ser att vi inte duger. Det är att illa förvalta sitt pund om vi säger att vi inte känner oss värdiga, det är falsk blygsamhet, det är att förneka sanningen. Vi befinner oss på ett plan, där de inte kan verka direkt på grund av detta plans låga frekvens. Där är vi satta för att tjäna denna hierarki.

Så låt oss då anmäla oss till tjänst, och minns, de kommer att ta emot oss med kärlek och tillgivenhet. Vi står dem närmre än vi anar, deras väsen är ett med oss, så som allt är ett, så som Gudomen är ett med oss. I ödmjuk tacksamhet ska vi ta emot nåden att få verka i deras tjänst.

DET ÄR NU VI SKA BÖRJA VERKA

När händelserna hopar sig tyngande över oss och tvingar fram svår-lösta frågeställningar, må vi söka fram sammanhanget i det som sker. Alla lider tidens vända, de som har framgång i sitt arbe-te möter motstånd av alla de slag, som ifrågasätter framgångens värde. Den jordiska lyckan är ovissare än någonsin, dess varak-tighet vågar ingen hoppas på. Om den som känner den osäkerhet, som utmärker dagens alla verksamhetsfält, ger sig hän i vekla-gan, blir resultatet fullständigt kaos, alla vägar ut ur svårig-heterna blir blockerade.

Vägen ut heter att välja en ny dimension. Det har sagts så många gånger, så som det lilla krypet på klotets yta vandrar runt och runt i hopplöshet, men genom att välja en ny dimension i det han lyfter vingarna och flyger ut i frihet, så som han löser sitt problem, finner rummets dimension, så ska vi lösa vårt. Att lämna veklagans tränga fält och gå ut i en ny dimension, det är vägen ut ur svårigheterna. Och det nya som så får sökas heter andevärld-en; det forum där alla ting finner en nöjaktig förklaring och ger den spörjande vägledning till trygghet med befrielse från jämmar och knot.

När vi andevärlden rätt utan att tvivla, då får vi se det mönster som lagts upp för allt som sker och ska ske i världen. Då kommer vi att förvånas över skönheten och känna kärleken, som strömmar ut ur varje slinga i detta mönster.

Då är tiden inne att börja verka i ny anda, ta emot kunskap om meningen med livet, och med denna nyvunna erfarenhet som grund börja verka på ett nytt sätt. Verksamheten kan komma att omfatta ett gripande av den kosmiska skaparkraftens arbetsmetoder, som nedföres till vår värld; det är att arbeta i vissheten att allt utmynnar i seger för Sanningen, att tro på höga andars delaktig-het i allt som sker med oss och dela deras börda genom att på jordeplanet åtaga sig sådant arbete som hör oss till, och som endast vi kan utföra, därför att våra grövre kroppar är danade för sådant arbete.

När vi känner den djupa mening som döljer sig bakom det så på-började, viker all osäkerhet och vi går vidare mot högre klar-het. Det är nu vi ska företa denna nya kraftinriktning, nu när allt ser ut att stöta samman över vår jord. Det är nu vi ska verka det verk som ger förlossning och leder oss in i det nya tillstånd, som ska bli vårt på jorden och som heter: frihet ge-nom erövring av nya dimensioner.

Andevärlden är namnet på vår så uppnådda dimension. Där möter vi motsatsen till det som på jorden erbjudits oss - ty varje dimen-sion står till den föregående polariskt - där möter vi trygghet och ro, arbetsglädje och alla rena önskingars tillfredsställel-se. Ty där lever och härskar Kärleken och Visheten.

TÄNKVÄRDA ORD:

PETER DEUNOV:

Lyssna på din själs inre stämma, och det kommer att bli uppen-bart hur du skall handla.

Lär dig i allt som sker se en inre mening, det skall bevara din jämvikt i alla livets stormar; detta är nödvändigt för att komma in i fridens rike.

Underhåll ständigt andens eld inom dig, bär det godas stämpel på ditt ansikte.

DEN EPOK SOM NU ÄR VÅR

Det ständiga talet om det annorlunda i vår tid, så helt olik våra farföräldrars, har så länge hörts att vi snart börjar undra när förklaring ska ges över vad det innebär. Vi vill veta vad som väntar oss och vi vill förstå varför människosinnet är i uppror i otålig väntan på att få klarhet.

Det är intressant att tala med den ungdom som är vaken för tidens problem. Den följer med händelserna på världsarenan med kännarblick, kastar fram sina argument med säkert sinne för vad som slår och tvekar inte att ta ställning för och emot vad den anser väsentligt. De ser att det som sker i världen är livsavgörande för alla och vet att deras insats är av betydelse.

Vår värld av idag har liknats vid en febrig kropp med en varböld färdig att brista. Vi förstår att vår jord är sjuk, dess sätt att reagera är en plågad kropps attityd. Hur länge ska den orka fortsätta i samma tålmodiga underkastelse under oket. Det är vi människor som bär ansvaret för dess tillstånd, många vet det och är villiga ta på sig ansvaret och sona sina onda gärningar. Men det finns en makt som råder över den enskildes hänsyntagande, och det är finansvärlden. Den penninghungrige som sitter i styret för hela världens affärsbalans, vill inte ändra sina kalkyler, vill inte offra guld för att rädda världens hälsa.

Hur skulle det gå med våra affärsmän om skogarna inte längre finge huggas ned till att mata papperskvarnarna så att tidningspressarna kunde spotta fram sina millionupplagor? Vad skulle allmänheten säga om den inte fick sin tidning till morgonkaffet? Var skulle vi börja om vi ville ha en ändring i de olidliga förhållandena med jordens förstöring för vår snöda vinnings skull? Ingen vet svaret.

Här måste en ändring komma till stånd.

Det talas om grottekvarnen i vår nordiska gudasaga, som mal i allt hetsigare tempo. Vad skulle den lugna stenåldersmänniskan säga om han vore i stånd se varvtalet på dagens grottekvarn? Skulle han inte förtvivla när han jämförde sitt eget tempo och kunde räkna ut var det skulle sluta, om ingenting kom kvarnens hjul att sakta farten? Han visste ingenting om den mänskliga naturen, den vi har fått lära känna. Vi vet att hetsen tilltar och ökar farten för var dag som går.

Med egen kraft kan vi människor inte ändra skeendet. Det hjälper inte att sammankalla folk och tala till dem från världens alla talarstolar, det är inte den enskilde som förmår verka som hämmande faktor. Det är de som har makten som måste fram. Så har skett och vi har fått möta makthavande toppmän, vars insats kunde bli av värde, men alltid har en försåtlig kula från ett hemligt hörn ändat hans liv. Så skedde för mer än hundra år sedan med Lincoln, Amerikas president som ville avskaffa slaveriet; han blev inledaren. Han ville lösgöra den färgade mannen från hans band. I senare tid har vi mött samma sak, det har varit den hetsiga antagonisten som hindrat en ändring att komma åstad.

Vi får inte hoppas på att vi själva ska kunna åstadkomma den uppbromsning som måste komma till stånd. Den får ledas från högre världar, och så kommer också att ske. Kanske det inte dröjer så länge, vi vet inte dagen och stunden, när han kommer, den vi kallar den store Hämnaren. Dock bör vi ge honom ett annat namn, ty hans gärning är Kärlekens verk. Kan han hejda hjulet som krossar oss under sin tyngd, så är han en Ande sänd från Kärlekens sfärer, vad än resultatet kommer att uppvisa av lidande, blod och tårar.

Många vet att tiden snart är inne. Den som blundar för den sanningen får fortsätta i sitt gamla tempo, ägna sin dag åt tidsfördriv av samma slag som förr och bekymrat utfundera vem som blir den nya världsmästaren i den ena eller andra idrottsgrenen.

Men det finns en stor skara som ser vad som är på färde, och det är gott att kunna säga att den är stor, den gläder sig åt den förändring som kommer att följa i den stora uppröjningens spår. De förstår hur intressant den tid är de nu upplever, inte spännande på den sensationslystnes sätt att se, utan krävande för individen. De vet att där må alla göra en insats, där kan ingen undkomma plikten att verka.

Under de stora krigen har det visat sig att i de avgörande ögonblicken, då livet står på spel för alla, då stiger fram en dödsföraktande offervilja, då gäller inte längre individens egen räddning, då offrar sig alla för gruppens existens. Detta massans uppgående i ett gemensamt Jag-medvetande, det är för ett kort ögonblick en återgång till gruppens enhetlighet med förnimmelsern att vara en individ.

Så kan vi vänta oss att vi kommer att handla, när lidandet en dag slår ned över jordens människor, kanske kommer var och en att offra allt för nästan i känslan av att vara denna nästa, kanske hon glömmer sig själv och går i döden utan tvekan.

Om sådan offervilja kan utlösas i krig, som skapats av mänskliga hämndetankar, hur mycket mer troligt är det inte att samma sak kan ske om naturen möter oss i sin väldiga upprorsanda. Och vad kan inte komma ut därav, när allt stabiliserats och vi får överblick över vad som hänt med vår värld. Där kan en vändning till det bättre väntas. Om ångerkänslan är stark kan försoning bjudas och vi kan ta emot den med uppräckt händer som en gåva given av nåd.

Den som kan överblicka skeendet vet att detta är vad som väntar oss. Och han förbereder allt på rätt sätt. Så har vår världs höga andliga medborgare gjort, alla dessa som tillbringat år i ensamhet så som våra yogier i Indien. De har känt till vad Västerlandet förberett med sin tekniska krigsvetenskap, och de har utarbetat ett system att hjälpa mänskligheten, som de flesta inte förstått innebörden i. Vi har skymfat och förföljt dem, men hänet har inte tagits rpp av dem, de har fullföljt sitt uppdrag och vi får bära välsignelsen därav, när vi vaknat till insikt om den sanning de känner.

Vi ska hoppas och tro att våra ögon öppnas medan ännu tid är. Den epok vi nu upplever är allvarsmättad men rik i all sin väldighet, ty det vi vinner är erfarenhet att brukas för evigheten. Vi må lära känna lagen för Gudomens sätt att handla med oss. Friheten är oss given och det sätt, på vilket vi brukar den bestämmer vår nivå. Har den brukats rätt har vi uppnått den grad av förståelse för livets sanna värde att vi tacksamt tar emot Hans erbjudande att få bli bundna i Hans kärleks band. Härav blir ett förbund som varar, där friheten inte missbrukas utan visheten behärskar människan och leder henne på bättre vägar.

Det blir i nästa tidsålder den visheten får bära frukt och den tid, som där väntar oss kommer att präglas av lycka och sällhet bestående i vissheten att vår Fader vet vad vi bäst behöver. Han ska ge oss det och vi ska ta emot det i ödmjukhet.

GRALEN OCH MÄNNISKAN

När vi i vårt Samfund försöker förklara vad som döljer sig bakom den symbol, som är vår Ordens märke, talar vi om människosläktet, som speglar sin bild i Gralens Kalk.

Kanske de flesta inte förstår hur ett fysiskt föremål kan jämföras med levande människor eller förklaras vara en sinnebild av dem. Vi får inte glömma att allt är liv, beteckningen döda ting är en fiktion. I allmänhet bedömes tingens värde ur vår snäva cirkel, om kunskap om högre ting ska nås måste denna väna frångås. Livets ande lever som potens i den hårda stenen, vi må besinna detta även om vår utvecklingsnivå försvårar ett sådant tänkande. Vi har inte rätt aspekt på tingen, men om vi lyssnar på dem som ser allt ur Vishetens synvinkel, lär vi känna denna enkla sanning.

Att stå som symbol för något kan också kallas att spegla. Gralen speglar människan, ger en bild av henne så tillvida som vi kan se hennes handlingar kopierade i det öde som möter denna vår symbol.

Det är gott att äga den möjligheten att i ett ting se vår ställning på utvecklingslinjen åskådliggjord. När människan höjer sig andligen sökande Sanningen i kontakter av högsta värde, då strålar Gralen med en kraft som den erfar som har sitt sinne öppet för dessa ting. När hon går ner i mörker, då sveper en kylig dimma omkring Kalken och den skingras först när handlingar i kärlek-vishet tonar in i vågor mot dess yta. Då vibrerar den i takt med godheten i världen och tonernas harmoniska rytm möter i samklang sfärernas musik.

För att uppnå detta anser många att det fordras en stark tro av ungefär samma slag som kristna kyrkan kräver av sitt folk för sina lärosatser, men så är det inte. När Gralen i kommande dagar höjes i andakt i våra Gralstempel kommer församlingen att känna handlingens innebörd och veta att vi nått ett upplyftande mot högre sfärer. Gralen ska bli en värdemätare av våra handlingar på ett för oss medvetet sätt. Det blir inte en tro, ett försanthållande, det blir ett mottagande av en sanning.

Intuitionen ska träda fram, det intuitiva tänkandet ska ersätta och fylla ut intellektet till ett själens förnimmande av sanningen i det som förkunnas. Känner man sanningen i ett budskap accepterar man det utan invändningar. Detta slag av erkännande väntar vi ska träda fram som resultat av vår förkunndelse.

Samma känsla har präglat den kristne när han betraktat korset och ur dess konstruktion tagit upp den symboliska betydelsen av lidandet, inte endast Kristi lidande som är bundet vid krusifixet, utan världens lidande under den makt som behärskat lägsta planet, den luciferiska.

Vi tror inte på en snar förvandling av det mänskliga tänkandet, vi har tålmod, vi kan vänta. Men när en dag våra ord ger genklang i mångas hjärtan, ska vi hälsa dem välkomna till ett fördjupande i den Vishet som Gralen har att erbjuda.

Gralen bär morgondagen inom sig med ljus som strålar ut ur dess inre, upplysande ett släkte som väntar på sin förlossare.

Den ska sannerligen inte vänta förgäves.

DE ANDLIGA SAMFUNDENS MÅL

I Västerlandet har det under sista årtiondena vuxit uppp samfund med ganska blygsam yttre ram med medlemsantal mellan 30 eller 40 personer, alla besjälade av en längtan att få vara med om framställandet av det nya som världen väntar på. Det är nydaningsarbeten av stora mått, det är fråga om. Men innan allt kan börja, det vet var och en helt och fullt, måste det gamla rivas ned. Vi kan inte bygga vårt hus där ingen ledig grund är att finna, det nya måste byggas på det gamlas grund, men det gamla står ännu kvar, vacklande på sitt fundament, färdigt att när som helst välta sig över oss. Vi vet att det måste bort, men ingen har mod att sätta sprängladdningen i verksamhet. Man menar att så mycket går förlorat därvid, men betänker inte att genom att det gamla kvarhålls går fler liv till spillo, än vad ett uppröjningsarbete skulle kosta.

Dessa grupper som målmedvetet arbetar på att spränga in en kil i det konservativa tänkandet vet också, att det som ska bli uppbyggt på det gamlas ruiner är fyllt av det rätta materialet, det rena, det livsdugliga, det framstegsvänliga.

Se på den riktiga ungdomen, som idag träder fram. Den vill någonting, den har klar föreställning om att det rätta ska segra. Det nya heter samarbetsvilja i rätt anda, målmedveten strävan att locka fram ur var man tron på sig själv och framtiden. Det kommande är vårt, även om vi i år räknat uppnått ålderns höst. Livet tillhör alla, den värld vi lever i har vi själva byggt upp, den är vår och den ska förbli vår även när vi lämnat den. Vi kommer igen.

Detta vet alla som ser sant, de framstegsvänliga, de aktiva medlemmarna i alla de grupper som nu växer fram. Det gäller att särskilja. Allt är inte av samma värde, men för den som lärt sig se klart blir ett avskiljande av det värdelösa inte så svårt att åstadkomma.

Målet för dem alla är att få in den nya ordningen i världen, och deras möda kommer att krönas med framgång, därför att det är den Högstes avsikt med människosläktet att det ska höjas ur förnedringen under Lucifer till ett liv i frihet i samarbete med en mästarskara som älskar dem alla.

Den stora utgallringen måste dock först komma till stånd. Vi får inte tvinga någon, ~~alla har~~ frihet att handla efter eget initiativ, därför får de som inte önskar följa med in i den nya tiden stanna kvar i den gamla. Dock kan deras liv inte fortsätta på vår jord, den ska förnyas, så är det sagt, och så ska ske.

Allt har förändrats i det mänskliga tänkandet under sista århundradet. Vi lever inte i samma värld som förr. Därför är planläggandet av det nya i alla grupper lättare att genomföra och det är människan själv som ska åstadkomma det genombrott som kommer det nya att få livskraft till ett växande. Hon är idag lyhörd för det som är annorlunda och som bygger på andra värdemätningar.

Allt ska omgestaltas. Penningmakten ska ha en ände. Samlevnaden må byggas på andra normer än ägandets och tagandets, på prestige och makthunger. De som hittills framträtt med nya idéer om dessa ting har strävat efter en omvärdering efter principen: framhållandet av den tillbakasatte, den underbetalde. Den nya tiden vill en omgestaltning efter principen: karaktärens framhållande, en ny-skapelse av människans vilja till förbättring av egna resurser. Detta har ingenting att göra med klasser i samhället, naturen indelar oss alla, efter den principen ska vi gå. Vi har att böja oss för kapacitet, underställa oss den i begåvning och moralisk

utrustning överlägsne. Detta kommer att ske under kärlekens tecken, under dess fana ska denna uppdelning verkställas. Låga makterns kvalitetbeteckning bortfaller då längtan står till ett brödraskap i kärlek och vishet. Hög och låg får en annan innebörd då det inte gäller placering på värdeskalen utan på grader av tjänande, där den överordnade valts till sitt ämbete för att understödja alla. Lydnadsplikt blir samarbetsplikt i gemensam strävan till allas bästa.

I dagens samhälle kan inte detta genomföras. Men de grupper som strävar i rätt anda har framtiden som arbetsfält, där de gamla lagarna har ersatts med det nya tänkandets för alla iordningställda paragrafer. På dessa fält skapas det nya fram, det som kommer att förvandla världen.

Denna förvandlade värld är det mål de satt upp som känner Sanningen, som vet vad våra Mästare förberett åt oss, dessa som tror på människan och vet att särskilja.

TUNGA VÅRAR

av Gulli Bergvall

Tunga vårar minns jag
då allt var värk och plåga,
då det vita, bländande ljuset
slog mig till marken och
nästan krossade mig med sin skönhet.

Så oerhörd var dess allting genomlysande
strålning. Jag bävade i mitt innersta
och bad om en aldrig så liten flik av mörker
att täcka mina skyggande ögon.

Hur svårt och långt hade inte mörkret varit.
Hur hade jag inte längtat, tiggt och längtat,
hungrat och törstat efter ljus, ljus, ljus...

Och ändå förskräcktes jag -
ville bara dölja mina ögon för ljuset.
Ville ändå bara bli kvar i mitt makliga mörker.
Varför? Därför att ännu vidlådde mörkret
hela mitt väsen. Jag var själva gränsen,
inte ingenmansland, utan själva stridslinjen,
fronten var jag. Och ljus och mörker bröts i mig.

O, övergången är det svåraste -
den stund då man ännu står kvar på gränsen
och vet att ingen väg tillbaka finns -
ingen återvändo -
men att man ännu inte nått
den sköra lilla spång av tillit
som leder in till ljuset,
det stränga, oerhörda i sin skönhet.